

Πίσω από τη διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ – οι βαθύτερες αιτίες

Είναι δυνατό να γίνει διάσπαση σε σχηματισμό της αριστεράς χωρίς εμφανείς πολιτικές διαφορές; Ασφαλώς και είναι, το βλέπουμε να επαναλαμβάνεται τακτικά στην ιστορία της αριστεράς. Ποιες είναι οι αιτίες σ' αυτές τις περιπτώσεις; Μια πρώτη ανάγνωση, ή επιφανειακή ανάλυση, αποδίδει τις αιτίες της διάσπασης σε προσωπικούς εγωισμούς και φιλοδοξίες. Ασφαλώς υπάρχουν και αυτά. Αλλά για να μπορούν αυτοί οι εγωισμοί και αυτές οι φιλοδοξίες να γίνονται κυρίαρχα στοιχεία προϋποθέτουν την ύπαρξη βαθύτερων πολιτικών αιτιών.

Η κυοφορούμενη νέα διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ έχει βαθύτερα πολιτικά αίτια. Όσοι επιχειρούν να δώσουν προσωπικές και ψυχολογικές ερμηνείες, του είδους «ο Αλέκος είναι 'έτσι' και ο Αλέξης είναι 'αλλιώς'» χάνουν την ουσία. Αυτά τα χαρακτηριστικά, τα προσωπικά, είναι δευτερεύουσας σημασίας.

Η βασική αιτία έχει να κάνει με την αδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ (κύρια του ΣΥΝ, αλλά όχι μόνο) να προσφέρει στην ελληνική κοινωνία απαντήσεις, διέξοδο στην κρίση, προοπτική πάλης, όραμα! Αυτό το θέμα είναι πολιτικό, δεν είναι θέμα προσωπικών χαρισμάτων κάποιου «μεσσία» ο οποίος θα έρθει και θα φέρει τις μεγάλες ανατροπές!

Το πολιτικό πρόβλημα

Το πρόβλημα αυτό ξεκινά από το πολιτικό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ. Και στην συνέχεια παίρνει τη μορφή της μικρής και αδύναμης παρέμβασης οργανωμένων, συγκροτημένων δυνάμεων μέσα στο πλατύ, μαζικό κίνημα. Η αδυναμία αυτή καθηλώνει τον ΣΥΡΙΖΑ! Τον αποκαθήλωσε από το 18,5% στις δημοσκοπήσεις και τον έριξε στο 3% περίπου σήμερα. Και η αδυναμία αυτή θα τον οδηγήσει σε νέα, μαζική και πιθανά τελειωτική διάσπαση, αν δεν μπορέσει να την ξεπεράσει!

Ξεκινώντας από την «απελπισία» του 3%, πού αντανακλά την αποτυχία του ΣΥΡΙΖΑ να δώσει πειστικές απαντήσεις σε μια κοινωνία η οποία βρίσκεται αντιμέτωπη με την πιο καταστροφική κρίση του καπιταλισμού εδώ και 80 χρόνια - ο ΣΥΝ, η βασική δύναμη του ΣΥΡΙΖΑ, «εκρήγνυται»! Αποχωρούν οι Ανανεωτικοί του Φ. Κουβέλη, ανοίγει μέτωπο ο Αλαβάνος ενάντια στον Τσίπρα και το Αριστερό Ρεύμα τελικά ξεσπαθώνει ενάντια στην πλειοψηφία (που στηρίζει Τσίπρα). Η κρίση αντανακλάται στον ΣΥΡΙΖΑ με όλες τις γνωστές συνέπειες.

Το βασικό ερώτημα είναι γιατί έπεσε ο ΣΥΡΙΖΑ στο 3%! Ο Αλαβάνος λέει ότι φταίει ο Τσίπρας και η πλειοψηφία του ΣΥΝ ότι φταίει ο Αλαβάνος με τα διασπαστικά του παιχνίδια. Στο παιχνίδι αυτό φαίνεται πως μπαίνει και το Αριστερό Ρεύμα. Η συζήτηση μεταφέρεται στο επίπεδο των προσωπικών «χαρισμάτων» ή αδυναμιών και χιτίζονται «στρατοί» γύρω από πρόσωπα. Όχι όμως γύρω από ιδέες! Επιτρέψτε μας να υπενθυμίσουμε σύντροφοι: Αριστερά σημαίνει ιδέες!

Όσες φορές ρωτήθηκε ο Αλαβάνος που διαφωνεί με τον Τσίπρα πολιτικά δεν μπόρεσε να απαντήσει! Είναι δυνατόν; Και όμως...

Που διαφωνούν;

Ας πάμε στο πρόγραμμα του Αλέκου Αλαβάνου να δούμε τι ακριβώς προτείνει, αν οι προτάσεις του προσφέρουν διέξοδο στο κίνημα και την κοινωνία και αν τελικά λέει κάτι διαφορετικό από τον Αλέξη Τσίπρα:

- **«Αναδιάρθρωση του χρέους»,**
είναι μια από τις πρώτες θέσεις. Αυτή είναι και η θέση του ΣΥΝ στο θέμα του δημόσιου χρέους.
Με αυτή τη θέση συμφωνούν αυτή τη στιγμή πολλοί από τους πιο σοβαρούς εκπροσώπους του διεθνούς κεφαλαίου! Με άλλα λόγια δεν είναι και τόσο ριζοσπαστική και αριστερή αυτή η πρόταση - αντίθετα η πρόταση της αναδιάρθρωσης είναι απόλυτα ενταγμένη μέσα στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος! Μάλιστα, ο λόγος που τα επιτόκια του ελληνικού χρέους παραμένουν εξαιρετικά υψηλά είναι γιατί όλοι οι μεγάλοι χρηματοπιστωτικοί οργανισμοί διεθνώς περιμένουν πώς πάμε για αναδιάρθρωση (βλ. παρακάτω για την αντιπρόταση του «Ξ») !
- **Ισχυρός δημόσιος τραπεζικός πυλώνας, ο οποίος να μην ασχολείται μόνο με την κερδοφορία αλλά και με τις επενδύσεις και την ανάπτυξη,**
μια δεύτερη κεντρική θέση του Α. Αλαβάνου, ο οποίος, μ' αυτή τη θέση, αρνείται να προτείνει *εθnikοποίηση* του τραπεζικού συστήματος. Ποια είναι η διαφορά του «δημόσιου πυλώνα» από την «εθnikοποίηση»;
Ο πρώτος λειτουργεί στα πλαίσια του συστήματος, με βάση τους κανόνες του και σε ανταγωνισμό με το ιδιωτικό τραπεζικό σύστημα. Αυτό σημαίνει πως λειτουργεί με βάση την αγορά, δηλαδή είναι υποχρεωμένος να ανταγωνιστεί τον ιδιωτικό τομέα στο επίπεδο της κερδοφορίας (δηλαδή της κερδοσκοπίας!). Γι' αυτό τελικά ο «δημόσιος πυλώνας» δεν μ μπορεί να λειτουργήσει προς όφελος των λαϊκών στρωμάτων και των κοινωνικών αναγκών γιατί αν δεν λειτουργήσει κερδοσκοπικά δεν θα μπορέσει να επιβιώσει στον ανταγωνισμό με τους ιδιώτες τραπεζίτες.
Η *εθnikοποίηση* αντίθετα δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την πλήρη ανατροπή της λειτουργίας της αγοράς (θέτει τις οικονομικές βάσεις - στη συνέχεια είναι θέμα πολιτικής). Σε ότι αφορά τις τράπεζες θέτει όλα τα κεφάλαια διαθέσιμα από τις αποταμιεύσεις των λαϊκών στρωμάτων στην υπηρεσία των παραγωγικών επενδύσεων και της ανάπτυξης της οικονομίας - στη βάση των κοινωνικών αναγκών και όχι των κερδών.
Με τον σ. Αλαβάνο η πλειοψηφία του ΣΥΝ (και ο Αλέξης Τσίπρας) δεν διαφωνούν - υποστηρίζουν τον «δημόσιο πυλώνα» αντί της εθnikοποίησης του τραπεζικού συστήματος.
- **Απτική χωρίς φτωχούς και άνεργους»** αποτελεί μια άλλη θέση του Αλέκου Αλαβάνου.
Πολύ ωραία! Πώς;
Την ώρα των μαζικών απολύσεων και του κλεισίματος δεκάδων χιλιάδων μικρών επιχειρήσεων πώς σταματάς την ανεργία και την φτώχεια; Οι γενικόλογες απαντήσεις δεν πείθουν πια κανένα. Δεν φτάνει να λες «όχι στις απολύσεις» όταν μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού και στην εποχή της κρίσης οι απολύσεις και η ανεργία είναι, απόλυτα «λογικές» για την επιβίωση πολλών επιχειρήσεων.
Μόνο με ένα τρόπο μπορείς να εμποδίσεις την ανεργία και τη φτώχεια: Όταν μια επιχείρηση απειλείται με κλείσιμο, να περνά στα χέρια των εργαζομένων, να εντάσσεται στα πλαίσια ενός εθνικού φορέα για τη συγκεκριμένη βιομηχανία, να στηρίζεται σε κρατικές επιδοτήσεις για τον εκσυγχρονισμό της (με την σωστή έννοια του όρου) και για διαφοροποίηση της παραγωγής της αν και όταν χρειάζεται!
Όλα αυτά χρειάζονται «λεφτά». Πού θα βρεθούν; Από την εθnikοποίηση των τραπεζών που αναφέρουμε πιο πάνω (αλλά με την οποία ο Α. Αλαβάνος δεν συμφωνεί) τη

φορολογία του πλούτου (εδώ όλοι συμφωνούμε), αλλά και κάτι άλλο πολύ σημαντικό...

- ...την άρνηση να πληρώσουμε τα 350 σχεδόν δις ευρώ του δημόσιου χρέους, στις τράπεζες – στους τοκογλύφους, κερδοσκόπους, ληστές τραπεζίτες, Έλληνες και ξένους οι οποίοι απλά λειτουργούν με βάση τους κανόνες της αγοράς και επιδιώκουν την κερδοφορία τους. (Μερικές απ' αυτές τις τράπεζες εξακολουθούν να ανήκουν τυπικά στο δημόσιο, σε ότι αφορά την ιδιοκτησία της πλειοψηφίας των μετοχών τους, αλλά αυτό δεν τις εμποδίζει καθόλου να είναι ληστρικές).
Ο Αλέκος Αλαβάνος όμως, όπως αναφέρουμε πιο πάνω, αρνείται να μιλήσει για άρνηση αποπληρωμής του δημόσιου χρέους. Προτείνει απλά επαναδιαπραγμάτευση, δηλαδή δεν τολμά στην ουσία να συγκρουστεί πραγματικά και ουσιαστικά με το κεφάλαιο - ελληνικό και ξένο.
Το ίδιο κάνει και η ηγεσία του ΣΥΝ...
- «Ελεύθερη Αττική»,
είναι άλλο ένα από τα κεντρικά συνθήματα του Αλέκου Αλαβάνου. «Δεν θα αφήσουμε την τρόικα να περάσει στο λεκανοπέδιο», δηλώνει.
Δεν έχουμε καταλάβει ακριβώς... Θα αφήσουμε τις τράπεζες έρμαιο των δυνάμεων της «αγοράς», θα αφήσουμε τις μεγάλες επιχειρήσεις στα χέρια των ιδιωτών, θα επιτρέψουμε στις πολυεθνικές να αλωνίζουν στη χώρα, θα συνεχίσουμε να αποπληρώνουμε το χρέος στους ληστές τραπεζίτες, αλλά δεν θα αφήνουμε την τρόικα να μπαίνει στο λεκανοπέδιο Αττικής;!!
Θέλουμε να ασχοληθούμε με την ουσία; Θέλουμε να συγκρουστούμε με την άρχουσα τάξη στην Ελλάδα και την Ευρώπη; Πολύ ωραία! Ας τους πάρουμε τις τράπεζες, ας τους πάρουμε τις επιχειρήσεις, ας κατάσχουμε τις περιουσίες των πολυεθνικών (όπως πχ της ALDI που αυτό τον καιρό κλείνει και πετάει 800 οικογένειες στον δρόμο) ας δώσουμε αυτές τις επιχειρήσεις στους εργαζόμενους και, μετά, να είμαστε σίγουροι ότι η τρόικα δεν πρόκειται να «πατήσει πόδι», όχι στο λεκανοπέδιο αλλά σε ολόκληρη τη χώρα!
Αν θέλουμε λοιπόν να μιλήσουμε για «σύγκρουση» και για «ελευθερία» ας μιλήσουμε για την ουσία των πραγμάτων και ας αφήσουμε κατά μέρος τα επικοινωνιακά τεχνάσματα και την δημιουργία εντυπώσεων.

Δεν επεκτεινόμαστε σε άλλα σημεία, η εικόνα που θέλουμε να μεταδώσουμε είναι αρκετά καθαρή.

Το «τραγικό» του προγράμματος του Αλέκου Αλαβάνου είναι ότι είναι το ίδιο με το πρόγραμμα του ΣΥΝ (και το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ που είναι αποτέλεσμα συμβιβασμών).

Και αυτή είναι η βάση της κρίσης!

Υπάρχει ελπίδα;

Το «Ξ» έχει γράψει εδώ και πολύ καιρό τις απόψεις του για τις προοπτικές του ΣΥΡΙΖΑ σε πάμπολλα άρθρα και τρεις μπροσούρες (βλ. www.xekinima.org). Σ αυτά εξηγούμε, από την εποχή ακόμα που ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν στο 15%, ότι είχε όλες τις δυνατότητες να εκτιναχθεί στο 30% και περισσότερο αλλά ήταν επίσης πολύ πιθανό να ξεφουσκώσει εντελώς!

Αναπτύσσαμε αυτές τις προοπτικές με βάση την ανάλυση του προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί η βάση των προοπτικών όλων των πολιτικών σχηματισμών είναι πολιτική – είναι το πολιτικό πρόγραμμα.

Εξηγούσαμε ότι το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ είναι πίσω από τις ανάγκες της εποχής! Ότι για να διατηρήσει ο ΣΥΡΙΖΑ την ανοδική του πορεία ήταν απαραίτητο να μετακινηθεί περισσότερο προς τα αριστερά! Ότι ήταν απαραίτητο να συνδέσει τα άμεσα αιτήματα

καθημερινής πάλης με την προοπτική της ανατροπής του καπιταλισμού και για τον σοσιαλισμό, ανοίγοντας ταυτόχρονα τη συζήτηση για το τι σημαίνει σοσιαλισμός και να τον περιγράψει. Εξηγούσαμε ότι **το κρίσιμο ζήτημα για τον ΣΥΡΙΖΑ ήταν η υιοθέτηση ενός προγράμματος μετάβασης** από τη σημερινή κρίση και την πάλη για τα σημερινά προβλήματα στην ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και το χτίσιμο μιας εναλλακτικής σοσιαλιστικής κοινωνία.

Θέσαμε αυτές τις απόψεις και στη γραμματεία του ΣΥΡΙΖΑ και στα ηγετικά στελέχη του ΣΥΝ. Οι προτάσεις μας δεν έγιναν αποδεκτές. Είμαστε υποχρεωμένοι, παρεμπιπτόντως, να αναφέρουμε πως οι πιο σκληροί και χλευαστικοί πολέμιοι της ανάγκης να μετακινηθεί ο ΣΥΡΙΖΑ σε τέτοιες θέσεις ήταν οργανώσεις και άτομα που συσπειρώνονται σήμερα στο Μέτωπο του Αλέκου Αλαβάνου από τη μια και από την άλλη η δεξιά («Ανανεωτική») πτέρυγα του ΣΥΝ .

Οι πολιτικές ευθύνες για το έλλειμμα αυτό στο πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ βαρύνουν ασφαλώς και το Μέτωπο και τον Αλέκο Αλαβάνο προσωπικά όμως οι μεγαλύτερες ευθύνες ανήκουν πάντα στον ΣΥΝ (όχι μόνο της εποχής Τσίπρα, αλλά και Αλαβάνου) με την έννοια ότι είναι η κύρια δύναμη και η πιο μαζική, συνιστώσα του ΣΥΡΙΖΑ.

Το έλλειμμα πολιτικής (κάθε έλλειμμα πολιτικής) σημαίνει αδιέξοδο. Προπάντων σε εποχές κρίσης. Χωρίς πολιτικό πλαίσιο δεν υπάρχει κατεύθυνση για το κίνημα. Χωρίς πολιτική κατεύθυνση δεν μπορούν να υπάρξουν οι οργανωμένες δυνάμεις (αυτό που συχνά ονομάζεται «πρωτοπορία») που θα μπουν μπροστά, θα κάνουν όλες τις θυσίες που απαιτούνται για να μπει το μαζικό κίνημα σε τροχιά αγώνων και αντεπίθεσης. Και χωρίς τέτοια «κατεύθυνση» το 18% ή το 15% ή το 10%, δεν είναι παρά μια φούσκα που αργά ή γρήγορα θα σκάσει. Χρειάζεται μια αφορμή. Και οι τοπικές εκλογές πληρούν όλες τις προϋποθέσεις για κάτι τέτοιο.

Η «φούσκα» έσκασε. Οι συνέπειες είναι αυτές που βλέπουμε σήμερα. Το χειρότερο είναι ότι παίρνει προσωπικά χαρακτηριστικά.

Η μοναδική λύση αυτού του γόρδιου δεσμού είναι η επιστροφή στις πολιτικές αιτίες, δηλαδή στο πρόγραμμα και τα υπόλοιπα στοιχεία που καθορίζουν τη φυσιογνωμία του ΣΥΡΙΖΑ.

Διαφορετικά δεν υπάρχει καμία προοπτική. Όσο ο Αλέκος Αλαβάνος και οι σύμμαχοί του θεωρούν ότι για όλα φταίει ο Τσίπρας στην ουσία υποσκάπτουν τον δικό τους εαυτό και αποδυναμώνουν την Αριστερά. Όσο το στρατόπεδο Τσίπρα θεωρεί τον «ηγεμονισμό» του Αλαβάνου σαν υπεύθυνο για την εκκολλαπτόμενη διάσπαση, προσφέρει την χειρότερη υπηρεσία στην Αριστερά, στον ΣΥΡΙΖΑ και στους εαυτούς τους. Έτσι οδηγείται ο ΣΥΡΙΖΑ στο δρόμο της ιταλικής Κομμουνιστικής Επανάδρυσης – στον κίνδυνο για τον οποίο το «Ξ» προειδοποιεί επίμονα εδώ και καιρό αλλά που οι «πρωταγωνιστές» της σύγκρουσης ποτέ δεν πήραν στα σοβαρά.

Μπορούμε λοιπόν να επιστρέψουμε στην πολιτική συζήτηση; Να πάμε στο βάθος του προβλήματος που είναι οι προτάσεις της αριστεράς απέναντι στην κρίση; Να συζητήσουμε ιδέες κι όχι πρόσωπα; Μπορεί να υπάρξει κοινή υποψηφιότητα (πχ Δρίτσας, με 2/3 αποδοχή από την κ. γραμματεία ή Λαφαζάνης με ομόφωνη αποδοχή) ώστε να μείνει ο ΣΥΡΙΖΑ ενωμένος και να κερδηθεί ο χρόνος που χρειάζεται για την πολιτική συζήτηση για τη φυσιογνωμία της αριστεράς που χρειάζεται ο τόπος, η εποχή μας, η Ευρώπη; Αν γίνει αυτό, τότε η ελπίδα ενός σημαντικού κομματιού της αριστεράς μπορεί να παραμείνει ζωντανή.